

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Folkethinget. N^o 279.

Anden Session.

74^{te} Møde.

Frebagen den 24de Januar.

(Fortf.)

Utsættelse (fortf.): Der er kun endnu eet, som jeg skal gjøre opmærksom paa. Jeg vil appellere til Indkomstskatten; naar er Resultat af den engang foreligger, saa skal jeg modbevise den Paastand, at de speculere slet, som søge frem ad Embedscarrieren her i Landet, selv naar den bliver ordnet efter den Scala, hvorom der her er Tale. Derfor bebrejder jeg ikke de Forældre, som give deres Børn det Raad, at søge ind i andre Livsstillinger, og, skulde det forholde sig saa, at et saadant Raad blev givet, da hellere til Stræder og Skomager end til Landmaaler og Landinspecteur, som ligger Embedsfaget saa nær; det er ikke skadeligt, det er noget, vi trænge til; vi trænge til, at de gode Kræfter og de bedste Kræfter i Staten kaste sig over paa de Livsstillinger, som skulle skaffe Liv og Bevagelse i det Maskineri, som skal bære Ræsten. Det have vi savnet hidtildags, og det er netop det, vi trænge til; skulde vi i Tidens Længde finde, at det Middel, vi have anvendt for at naae dertil, har været lidet for gjennemgribende, hvad jeg forrygt ikke troer, saa vil da Tiden være kommen til at rette det; men endnu er Diebliffet der ikke.

Mourier: Jeg skal ikke opholde mig ved de af den ærede Rigsdagsmand for Ribe og den hollandske Amt (Naben) anstillede Betragtninger; en Deel af dem forekommer mig kun at staae i en fjernere Forbindelse med Sagen. Men, naar man af hans Foredrag har taget Anledning til at lægge de af Thingets Medlemmer, som ved den anden Behandling stemmede for de oprindelige foreslaaede Gagers Nedsettelse, paa Hjertet, at de nu ved

deres Afstemning skulde vise, at de ikke ved den tidligere Afstemning havde ladet sig bestemme af Misnoie med eller Uvillie imod Embedsstanden, da vil jeg bede de ærede Medlemmer ikke at følge denne Opfordring. Jeg troer, at den i ethvert Fald var overskødig; thi der er neppe Nogen, som virkeligen skulde mene, at de ærede Medlemmer ved den tidligere Afstemning havde ladet sig lede af deslige Motiver. Der var heller ikke mindste Anledning til en saadan Forudsætning; thi det Resultat, hvortil Pluraliteten kom ved den forrige Behandling, lod sig fuldt vel forklare af aldeles bifaldsværdige Motiver; dog — om Motiverne burde her overalt slet ikke være Tale. Derimod bør det ikke tabes af Sigte, at Alt, hvad der her spørges om, kun er en Gageforskiel af 200 eller 300 Rbd.; men det forekommer mig virkelig, at være en vanskelig Sag for Thinget, naar der fra Regjeringens Side er gjort Forslag til, at de saa vigtige og besværlige Dvortoldinspecteur-Poster, hvortil der udfordres saamegen Indsigt og Dygtighed, skulde aflægges med 2800 Rbd., da at erklære: Nei, 2800 Rbd. er for meget, 2500 Rbd. er netop det rigtige, og at, naar enkelte Toldinspecteurer og Toldcasserere ere af Regjeringen foreslaaede til en Gage af 2200 Rbd., man da skulde sige: nei, Gagen bør kun være 2000 Rbd., 2200 Rbd. er for høit. Det forekommer mig næsten, om det maa være mig tilladt at bruge dette Udtryk, at en saadan Afkniben falder noget i det Smaalige, og den beroer derhos paa en Besregning, der for Thinget turde have nogen Vanskelighed. Det er klart, at en Bestemmelse af de forskjelligte Poster i et Gagerglement, der skal kunne fyldestgjøre de mangehaande Hensyn, som derved maae have for Die — og det er ikke Embedsmandenes personlige Interesse, men Statens Larv, som her kommer i